

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.124 van 5 februari 2015
in de zaak A. 207.296/VII-38.703.**

In zake : 1. Alain CHABEAU
 2. Françoise VERMEULEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dominique Vermer
 kantoor houdend te 1160 Brussel
 Tedescolaan 7
 bij wie woonplaats wordt gekozen

 tegen :
 het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
 de Vlaamse regering
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Steve Ronse en Meindert Gees
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 President Kennedypark 6, bus 24
 bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomen de partij :
 het VON KARMAN INSTITUUT VOOR
 STROMINGSDYNAMICA (VKI)
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Jan Bouckaert en Guan Schaiko
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Loksumstraat 25
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 10 december 2012, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 10 oktober 2012 waarbij enerzijds het ministerieel besluit van 23 april 2012 wordt ingetrokken en anderzijds het bestuurlijk beroep ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van

29 september 2011, houdende het verlenen aan het Von Karman Instituut van de milieuvergunning voor het verder exploiteren en veranderen van een wetenschappelijk onderzoekscentrum, gelegen aan de Steenweg op Waterloo 72 te Sint-Genesius-Rode, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard, de beroepen beslissing wordt gewijzigd en de gevraagde vergunning, mits aanpassing van de bijzondere exploitatievoorwaarden, wordt verleend.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 222.764 van 7 maart 2013 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoekende partijen hebben een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 15 april 2013. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 februari 2014.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Kristel Boels, die loco advocaat Dominique Vermer verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Melissa Verplancke, die loco advocaat Steve Ronse verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Guan Schaiko, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De tussenkomende partij exploiteert aan de Steenweg op Waterloo 72 te Sint-Genesius-Rode een wetenschappelijk onderzoekscentrum. Zij beschikt over een milieuvergunning geldig tot 17 maart 2013. Onder meer met het oog op de toevoeging van een bijkomend kadastraal perceel dat dienst zal doen als parking, dient de tussenkomende partij op 13 mei 2011 een aanvraag in voor het verder exploiteren en het veranderen van de inrichting.

3.2. Bij besluit van 29 september 2011 verleent de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant de gevraagde milieuvergunning. De vergunning wordt afhankelijk gesteld van de naleving van de volgende bijzondere voorwaarden :

"Art. 4.2.1

Binnen een termijn van 3 maanden na datum van onderhavige beslissing dient de exploitant in samenwerking met een erkende deskundige in de discipline geluid een saneringsplan op te stellen conform bijlage 4.5.3 van het Vlarem II. Binnen de 9 maanden na datum van onderhavige beslissing dient de exploitant een volledig akoestisch onderzoek uit te voeren waaruit blijkt dat na uitvoering van het saneringsplan er kan voldaan worden aan de geluidsnormen van het Vlarem II. Een kopie van dit akoestisch onderzoek dient te worden opgestuurd naar de deputatie en LNE-afdeling bevoegd voor milieuvergunningen Vlaams-Brabant en naar de

Afdeling milieuinspectie.

Art. 4.2.2

De voorwaarden opgenomen in de vergunning van 17 maart 1983 (...) blijven onverminderd van toepassing tot een nieuwe vergunning in het kader van de federale wetgeving (de wet van 28 mei 1956 betreffende ontplofbare en voor de deflagratie vatbare stoffen en mengsels en daarmee geladen tuigen + het koninklijk besluit van 23 september 1958 houdende algemeen reglement betreffende het fabriceren, opslaan, onder zich houden, verkopen, vervoeren en gebruiken van springstoffen) wordt afgeleverd.

Art. 4.2.3

Binnen een termijn van 1 jaar na de datum van onderhavige beslissing dient een studie uitgevoerd te worden m.b.t. de afvoer (rioleringssituatie) van het afvalwater en regenwater waarbij rekening gehouden wordt met de prioriteiten aangegeven in art. 4.2.1, 385 van Vlarem II (nl. hergebruik, infiltratie, buffering met lozing in oppervlaktewater of gracht, lozing in RWA en ten laatste lozing in DWA). Deze studie dient ter evaluatie overgezonden te worden aan de VMM en AMV en ter kennisgeving aan de deputatie".

3.3. Tegen voormeld besluit wordt administratief beroep ingesteld bij de Vlaamse regering, onder meer door de huidige verzoekende partijen.

3.4. Op 23 april 2012 verklaart de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur het beroep gedeeltelijk gegrond, in die zin dat de gevraagde milieuvergunning weliswaar wordt verleend, doch mits wijziging en uitbreiding van de in eerste aanleg opgelegde bijzondere exploitatievoorwaarden. Dit besluit wordt door de verzoekende partijen aangevochten bij de Raad van State middels een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring (zaak A. 205.307/VII-38.567).

3.5. Met een besluit van 10 oktober 2012 gaat de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur over tot de intrekking van het besluit van 23 april 2012. Met hetzelfde besluit verleent zij aan de tussenkomen partij een nieuwe milieuvergunning.

De motieven van het nieuwe, thans bestreden, ministerieel besluit van 10 oktober 2012 luiden als volgt :

"Gelet op de gedeeltelijke ligging van de inrichting in een gebied voor ambachtelijke bedrijven en kleine en middelgrote ondernemingen, en gedeeltelijk in een woonparkgebied volgens het gewestplan 'Halle - Vilvoorde - Asse', vastgesteld bij het koninklijk besluit van 7 maart 1977;

Gelet op de ligging van de inrichting (in) een zone voor bijzondere inrichtingen, volgens het Bijzonder Plan van Aanleg nummer 11 'Middenhut', goedgekeurd bij ministerieel besluit van 12 mei 1980; deze zone is uitsluitend voorbehouden voor bijzondere inrichtingen, in zoverre zij niet van aard zijn om het rustig karakter en de gezondheid van de nabije woonwijken of de schoonheid der omgeving te schaden;

(...)

Overwegende dat het beroep ingediend door buurtbewoners betrekking heeft op het verlenen van de milieuvergunning aan het Von Karman Instituut voor het verder exploiteren en veranderen van een wetenschappelijk onderzoekscentrum; dat de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur met een besluit van 23 april 2012 het beroep gedeeltelijk gegrond heeft verklaard, het bestreden besluit heeft gewijzigd door wijziging en aanvulling van de bijzondere voorwaarden;

Overwegende dat omwonenden tegen voormeld ministerieel besluit van 23 april 2012 een vordering tot schorsing en vernietiging hebben ingediend bij de Raad van State; dat de auditeur bij de Raad van State in zijn verslag betreffende de vordering tot schorsing voorstelt om tot schorsing van het ministerieel besluit van 23 april 2012 over te gaan aangezien uit het bestreden besluit niet afdoende blijkt dat de vergunningverlenende overheid over concrete en afdoende garanties beschikt dat de geluidshinder afkomstig van de exploitatie van de compressor binnen de perken van het aanvaardbare zal worden gehouden en meer in het bijzonder dat in het bestreden besluit in het midden gelaten wordt of de vastgestelde geluidshinder dankzij de extra-isolatie die door de exploitant wordt geplaatst, binnen de grenzen van het aanvaardbare valt; dat het akoestisch onderzoek dat in een bijzondere voorwaarde wordt opgelegd lijkt te wijzen op een onzekerheid in hoofde van de vergunningverlenende overheid; dat om tegemoet te komen aan voormelde argumenten van de auditeur de milieuvergunning die werd verleend bij ministerieel besluit van 23 april 2012 wordt ingetrokken en er een nieuwe milieuvergunning met resultaten van geluidsmetingen na de nodige isolatiewerken wordt afgeleverd; dat een intrekking van een onrechtmatige bestuurshandeling mogelijk is lopende een procedure voor de Raad van State en dit tot aan de sluiting der debatten;

Overwegende dat het Von Karman Instituut omgeven is door villa's en aan de overzijde van de Waterlooosesteenweg bosgebied gelegen is, zijnde het Habitatrichtlijngebied 'Zoniënwoud';

Overwegende dat tijdens het openbaar onderzoek 14 bezwaarschriften werden ingediend aangaande geluidshinder, lawaai van het vulsysteem, ontsnappend perslucht, nieuwe parking, bodemvervuiling op het toegevoegde perceel (9m64) en waardedaling van de eigendommen;

Overwegende dat het Von Karman Instituut een non-profit internationale opleidings- en wetenschappelijke organisatie is, dat bestaat uit vier departementen : een algemeen department, Aeronautics and aerospace,

Environmental and applied fluid dynamics en Turbo Machinery; dat in het Von Karman Instituut hoofdzakelijk wetenschappelijk onderzoek wordt verricht aan de hand van windtunnels;

Overwegende dat het kadastraal perceel 9m64 toegevoegd wordt; dat dit terrein vroeger een ontspanningscentrum was van de dienst verkeerswezen en PTT (zwembad, tennisterreinen, minigolf, basketbal, volleybal, petanque, kinderspeeltuin); dat het beheer in 2008 overgedragen werd aan de Programmatische Overheidsdienst Wetenschapsbeleid, maar er grotendeels ongebruikt bijligt; dat het terrein last heeft gehad van vandalisme en het volledig afgesloten en omheind werd; dat het Von Karman Instituut een gedeelte ervan wil inrichten als parking;

Overwegende dat de parking bedoeld is voor de werknemers van het Instituut (in aanvraag expliciet aangegeven dat het niet om een verhoging van het aantal voertuigen gaat) en bedoeld is om parkeerproblemen op het terrein zelf te verhelpen (nu her en der parkeren tussen de gebouwen); dat de parking de veiligheid voor brandweer en nooddiensten ten goede komt; dat er 160 personen aanwezig zijn overdag (per auto, fiets of openbaar vervoer); dat het Von Karman Instituut bij de aanleg van deze parking het bestaande groen zal behouden, een bijkomend groenscherm zal plaatsen ten opzichte van de burens zodat een buffer zal behouden blijven ten opzichte van de burens; dat er groentegels zullen gebruikt worden voor infiltratie van het regenwater; dat als bijzondere voorwaarde moet opgelegd worden dat het groenscherm ter hoogte van de parking (achter tuin Ahornlaan nr. 8) volledig dicht moet zijn met een minimum breedte van 5,7 m en moet worden aangeplant tijdens het eerstvolgende plantseizoen (breedte overeenkomstig bouwvergunning);

Overwegende dat de bestaande in- en uitritten behouden blijven; dat de hoofdingang gelegen is langs de Waterloose Steenweg; dat dit een viervaksbaan is (twee in elke richting), met witte doorlopende middenlijn en deze om veiligheidsredenen van de bestuurders niet mag overschreden worden; dat bijgevolg de zij-ingang deels gebruikt zal blijven, maar intern duidelijk gecommuniceerd moet worden dat dit uitzonderlijk moet zijn en met respect voor de burens; dat leveranciers enkel langs de hoofdingang mogen leveren; dat het aangewezen is om dit als bijzondere voorwaarde op te leggen;

Overwegende dat het Instituut Von Karman veel studenten over de vloer krijgt; dat duidelijk aan deze studenten het respect naar hinder ten opzichte van de burens moet gecommuniceerd worden; dat onder andere geen nachtlawaai, getoeter, te luide autoradio's toegestaan kunnen worden; dat het aangewezen is om dergelijke communicatie op te leggen welke voorgelegd wordt aan elke nieuwe student of werknemer van het Von Karman Instituut;

Overwegende dat in oktober 2000 een akoestisch onderzoek uitgevoerd is geweest rond de airco's van het computercenter; dat er toen op geen enkel meetpunt overschrijdingen werden vastgesteld; dat sinds 2008 een compressor in gebruik werd genomen welke volgens de buurtbewoners voor geluidsoverlast zorgt; dat een buurtbewoner op eigen initiatief een geluidstudie door een erkend milieudeskundige in de discipline geluid en trillingen, heeft laten uitvoeren; dat in dit rapport gesteld wordt dat er een overschrijding is van de normen met 7 à 8 dB(A);

Overwegende dat de woningen rond het Von Karman Instituut gelegen zijn

in een gebied op minder dan 500 meter van een KMO-gebied, en desgevallend volgens titel II van het VLAREM volgende geluidsrichtwaarden van toepassing zijn : 50 dB(A) overdag, 45 dB(A) 's avonds en 40 dB(A) 's nachts; dat de omwonenden de compressor geïnstalleerd in 2008 als meest storend ervaren; dat dit een nieuw onderdeel van de inrichting betreft en aangezien het omgevingsgeluid lager is dan de richtwaarden (40 dB(A)), volgende geluidsnormen van toepassing zijn volgens artikel 4.5.3.1, §3 van titel II van het VLAREM: richtwaarden -5 dB(A); dat volgens de akoestische studie uitgevoerd in opdracht van een omwonende blijkt dat het specifiek geluidsniveau bij de opstart van de compressor ongeveer 43 dB(A) bedraagt en dat het specifiek geluidsniveau bij een hoog regime van de compressor ongeveer 52 à 53 dB(A) bedraagt (7 à 8 dB(A) boven de norm); dat de conclusie van deze studie is dat het aangewezen is dat de inrichting een volledig akoestisch onderzoek, gevolgd door een saneringsonderzoek laat uitvoeren en nadien een saneringsplan opstelt;

Overwegende dat de compressor nooit 's nachts draait en zo weinig mogelijk in het weekend (volgens exploitant maximaal 1 maal om de 2 jaar);

Overwegende dat op 25 oktober 2011 een akoestisch onderzoek werd uitgevoerd door een erkend milieudeskundige in de discipline geluid en trillingen, voor de desbetreffende compressor in opdracht van de exploitant; dat deze studie tot een specifiek geluid komt van 49,4 dB(A), zijnde 4,4 dB(A) boven de norm; dat deze deskundige tot de conclusie komt dat het dak van het compressorlokaal de zwakke schakel is in de geluidsisolatie van het technisch lokaal waarin de compressor staat opgesteld en deze akoestisch moet geïsoleerd worden; dat hierbij rekening moet gehouden worden met het feit dat men te maken heeft met laagfrequent geluid; dat de exploitant op 28 oktober 2011 de bestelling van een dakisolatie heeft geplaatst;

Overwegende dat het Von Karman Instituut recentelijk volgende werken heeft laten uitvoeren om het compressorgebouw akoestisch te isoleren voor wat betreft de lage geluidsfrequenties (rond 50 Hz):

- 1) akoestische isolatie van het dak van het compressorgebouw;
- 2) verwijderen van houten wand langs de straatkant (en naar de burentoe) en vervangen door een muur in gewapend beton;
- 3) vervangen van het gedeelte aan vensters in glastegels door een muur in massieve betonblokken;
- 4) nazicht van de bevestiging van de dakgoten om trillingen te vermijden;

dat de exploitant aangeeft dat het doel is om zoveel mogelijk massa toe te voegen aan de muur en te verankeren aan beide zijden zodat alles een massief geheel vormt dat de lage frequenties kan dempen;

Overwegende dat van 8 op 9 oktober 2012 een akoestisch onderzoek werd uitgevoerd door een erkend milieudeskundige in de discipline geluid en trillingen voor de desbetreffende compressor in opdracht van de exploitant, en dus na uitvoering van alle voormelde aanpassingen aan het compressorgebouw; dat deze studie tot een specifiek geluid komt van 40,8 dB(A) ter hoogte van meetpunt 1 (zijnde de terreingrens met de woning Ahornlaan nr. 8 - de dichtstbij wonende beroeper); dat bij het vastleggen van dit specifiek geluid rekening werd gehouden met de tonaliteit van het geluid, zodat bij de relevante waarde

5 dB(A) wordt bijgerekend zoals VLAREM voorschrijft in artikel 4, §4 van bijlage 4.5.1 van titel II van het VLAREM; dat er nog steeds van uitgegaan wordt dat het oorspronkelijk omgevingsgeluid gedurende de dagperiode lager kan zijn dan 50 dB(A), zodat de toepasbare grenswaarde gedurende de dagperiode volgens VLAREM 50 dB(A) -5 dB(A), zijnde 45 dB(A) bedraagt (zoals hoger vermeld); dat de erkend deskundige besluit dat dit betekent dat bij representatieve activiteit van de compressor (met een specifiek geluid van 40,8 dB(A)) de geldende richtwaarde (45 dB(A)) gerespecteerd wordt ter hoogte van meetpunt 1;

Overwegende dat kan vastgesteld worden dat de voorwaarde aangaande geluid die in het bestreden besluit werd opgelegd reeds werd uitgevoerd en kan geschrapt worden;

Overwegende dat kan besloten worden dat er voldaan wordt aan de VLAREM-normen en er aanleiding toe bestaat het ministerieel besluit van 23 april 2012 in te trekken en opnieuw uitspraak te doen, aangezien tegemoet wordt gekomen aan de redenen tot voorstel tot schorsing van de auditeur van de Raad van State;

Overwegende dat de aanvraag niet valt onder het toepassingsgebied van de Omzendbrief LNE 2011/1-milieueffectbeoordeling en vergunningverlening voor bepaalde projecten ten gevolge van het arrest van het Hof van Justitie van 24 maart 2011 (C-435/09, Europese Commissie tegen België) van 22 juli 2011 (BS 31 augustus 2011); dat desalniettemin werd vastgesteld dat in het licht van de concrete kenmerken van het project, de concrete plaatselijke omstandigheden en de concrete kenmerken van zijn potentiële effecten er geen aanzienlijke milieu-effecten verwacht moeten worden, zoals blijkt uit voorgaande overwegingen; dat bijgevolg geen milieueffectenrapport moet worden opgemaakt;

Overwegende dat de inrichting verenigbaar is met de stedenbouwkundige voorschriften en de goede ruimtelijke ordening".

Aan de vergunning worden de volgende bijzondere voorwaarden toegevoegd :

"Het groenscherm ter hoogte van de parking (achter tuin Ahornlaan nr. 8) moet minimum 5,7 m breed zijn en wordt aangeplant tijdens het eerstvolgende plantseizoen. Het groenscherm moet bestaan uit streekeigen laag- en hoogstammige dichtgroeïende gewassen. De exploitant neemt de nodige maatregelen om zo snel mogelijk een gesloten groenscherm te verkrijgen;"

(...)

'Intern wordt duidelijk gecommuniceerd dat uitzonderlijk de zij-toegang langs de Ahornstraat mag gebruikt worden en met respect voor de burens. Aan leveranciers wordt gecommuniceerd dat zij enkel de hoofdingang langs de Waterlooosesteenweg mogen gebruiken;"

(...)

'Aan de nieuwe studenten en werknemers wordt gecommuniceerd dat er geen hinder ten opzichte van de burens mag veroorzaakt worden : onder andere

geen nachtlawaai, getoeter, te luide autoradio's,...;'''.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Excepties van de tussenkomende partij

4. De tussenkomende partij werpt op dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij hun beroep in de mate dat dit ook betrekking heeft op de intrekking van het ministerieel besluit van 23 april 2012. Zij acht het beroep tevens onontvankelijk "in zoverre (de) verzoekende partijen een belang putten uit de hinder die zij menen te ondervinden van de aanleg van een parking", nu dit geen milieuvergunningsplichtige activiteit betreft en de parking bovendien stedenbouwkundig reeds werd vergund bij besluit van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant van 8 maart 2012.

5. De verzoekende partijen stellen daar tegenover dat uit de vergunningsaanvraag zelf blijkt dat de parking een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de bestreden inrichting en dat de aanvraag er met name toe strekt het perceel nr. 9m64 aan de exploitatie toe te voegen. Bovendien dienen alle onderdelen van de aanvraag bij de beoordeling van de inrichting te worden betrokken; het al dan niet milieuvergunningsplichtig karakter van een onderdeel van dit geheel zou daaraan geen afbreuk doen.

Beoordeling

6. De verzoekende partijen hebben geen belang bij hun annulatieberoep in de mate dat zij ook de nietigverklaring beogen van artikel 1 van het bestreden besluit waarbij wordt overgegaan tot de intrekking van het ministerieel besluit van 23 april 2012. Die bepaling is volledig afsplitsbaar van de overige onderdelen van het bestreden besluit.

Het beroep is in die mate niet ontvankelijk.

7. Met het bestreden besluit wordt een milieuvergunning verleend voor het verder exploiteren en veranderen van het kwestieuze wetenschappelijk onderzoekscentrum. Dat de verzoekende partijen hun belang niet zouden kunnen steunen op de zogenaamde "parkinghinder", zoals de tussenkomen partij opwerpt, neemt niet weg dat zij naaste omwonenden zijn van de vergunde inrichting en dat zij uit die hoedanigheid een voldoende belang putten om de vernietiging van het bestreden besluit na te streven.

De exceptie is in die mate ongegrond.

V. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Standpunt van de partijen

8. In een eerste onderdeel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 maart 1977, van het Bijzonder Plan van Aanleg (hierna : BPA) "Middenhut", van de artikelen 4.4.1 en 7.4.4, § 1, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna : VCRO), van de artikelen 5.1.0 en 8.2.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (hierna : inrichtingsbesluit) en van de omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (hierna : omzendbrief van 8 juli 1997).

De verzoekende partijen zetten uiteen dat noch uit het dossier, noch uit het bestreden besluit blijkt dat het vergunde project verenigbaar is met de voorschriften van het gewestplan die het betrokken gebied bestemmen tot woonpark, al dan niet verfijnd door het BPA "Middenhut" dat de site uitsluitend

voorbehoudt voor "bijzondere inrichtingen, in zoverre zij niet van aard zijn om het rustig karakter en de gezondheid van de nabije woonwijken of de schoonheid der omgeving te schaden". Zij gaan er daarbij van uit dat het BPA dient te worden opgevat als een verfijning van het hogere gewestplan en merken in dit verband op dat het BPA in wezen weinig toevoegt aan het gewestplan, maar tevens anticiperen zij op de vooronderstelling waarbij de Raad van State het BPA als afwijkend ten opzichte van het gewestplan zou beschouwen, in welk geval zij de Raad verzoeken het BPA, overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet, buiten toepassing te laten.

In een tweede middelonderdeel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 17 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (hierna : milieuvergunningsdecreet), van artikel 52, 3°, b), van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna : Vlarem I), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : motiveringswet) en van de formele- en materiële motiveringsplicht.

Voortbouwend op hetgeen zij in hun eerste middelonderdeel hebben uiteengezet en er aan herinnerend dat zij in hun beroepsschrift de onverenigbaarheid van het project met de voorschriften van het gewestplan en het BPA hebben aangekaart, stellen de verzoekende partijen dat het bestreden besluit geen beoordeling in concreto bevat van de vraag of de inrichting daadwerkelijk strookt met de toepasselijke bestemmingsvoorschriften. Het bestuur beperkt zich volgens hen immers tot de vermelding van de bepalingen van het geldende gewestplan en BPA en tot de stereotiepe overweging dat de inrichting verenigbaar is met de stedenbouwkundige voorschriften en de goede ruimtelijke ordening.

9. De verwerende partij stelt daar tegenover dat aan het BPA een bestemmingsconforme interpretatie kan worden gegeven, nu enerzijds het grootste gedeelte van de site volgens het gewestplan een zone uitmaakt voor ambachtelijke en KMO-bedrijven en anderzijds niet wordt afgeweken van het rustig karakter en

de gezondheid van de nabije woonwijken, noch van de schoonheid van de omgeving. Er is volgens haar dan ook geen sprake van een afwijkend BPA.

Zij vervolgt dat de inrichting verenigbaar is met de planologische voorschriften en dat dit ook blijkt uit de motieven van het bestreden besluit. Dit besluit voorziet immers in een eigen redengeving waarom de inrichting wordt geacht verenigbaar te zijn met de specifieke kenmerken van de onmiddellijke omgeving, de goede ruimtelijke ordening en het toepasselijke BPA. Bovendien wordt verwezen naar het "gunstig verslag van het Departement Ruimtelijke Ordening (...), dat één en ander aanvult". Ook op de bezwaren met betrekking tot de hinder wordt in het bestreden besluit uitdrukkelijk ingegaan. Door het specifiek opleggen van milderende maatregelen meent de verwerende partij zich op een zorgvuldige en gemotiveerde wijze van haar taken te hebben gekweten.

10. De tussenkomenende partij werpt vooreerst op dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij het middel aangezien de litigieuze parking op zich niet milieuvergunningsplichtig is en evenmin in milieutechnisch opzicht verbonden is met de activiteiten waarop de milieuvergunningsaanvraag betrekking heeft. Zij wijst erop dat voor de aanleg van die parking reeds een stedenbouwkundige vergunning werd verleend.

Vervolgens stelt de tussenkomenende partij dat er geen schending kan zijn van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, nu deze verplichting "is neergelegd in de wet". Het milieuvergunningsdecreet en Vlarem I leggen bovendien een motiveringsplicht op die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de motiveringswet, zodat deze wet niet van toepassing is. De omzendbrief van 8 juli 1997 zou het vereiste reglementair karakter ontberen om de schending ervan op ontvankelijke wijze te kunnen inroepen. Het geschonden geachte artikel 4.4.1 VCRO, ten slotte, heeft volgens de tussenkomenende partij louter betrekking op stedenbouwkundige afwijkingen en kan derhalve niet tot de nietigverklaring van de thans bestreden milieuvergunning leiden.

Daarnaast acht de tussenkomende partij het middel onontvankelijk in zoverre de onwettigheid van het BPA "Middenhut" wordt opgeworpen, nu de vergunningsaanvraag tevens werd getoetst aan de voorschriften van het gewestplan en de toepassing van artikel 159 van de Grondwet de verzoekende partijen derhalve geen voordeel kan opleveren. In ondergeschikte orde merkt de tussenkomende partij desalniettemin op dat de verzoekende partijen geen enkel element aanbrengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de overheid destijds op onwettige wijze een afwijkend BPA zou hebben vastgesteld.

Overigens, zo betoogt de tussenkomende partij, is het grootste gedeelte van de inrichting gelegen in een gebied voor ambachtelijke bedrijven en kleine en middelgrote ondernemingen en zijn slechts de compressor, en desgevallend de parking, gelegen in woonparkgebied. Dit is volgens de tussenkomende partij wettelijk toelaatbaar omdat in een woonpark, net als in een woongebied, naast wonen ook nog andere activiteiten zijn toegelaten, mits deze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving. Deze verenigbaarheid met de goede plaatselijke aanleg en met de bestemmingsvoorschriften van zowel het gewestplan als het BPA blijkt uitdrukkelijk uit de motieven van het bestreden besluit. Zo worden, net omwille van het residentieel en rustig karakter van de buurt, zelfs enkele bijkomende vergunningsvoorwaarden opgelegd. De tussenkomende partij is het dan ook niet eens met de stelling als zou de opgegeven motivering stereotiep zijn.

De tussenkomende partij besluit dat uit de aard van het bestemmingsvoorschrift volgt dat het intrinsiek hinderlijk of storend karakter van de aangevraagde inrichting bij de stedenbouwkundige toetsing moet worden betrokken, hetgeen te dezen ook is gebeurd.

11. In hun memorie van wederantwoord dupliceren de verzoekende partijen dat de uitbreiding van de inrichting op perceel nr. 9m64 en de aanleg van de parking integraal deel uitmaken van de vergunningsaanvraag. Deze aanvraag is niet verenigbaar met de onmiddellijke omgeving, noch met het residentieel

karakter van een woonpark, noch met de bijzondere bescherming vereist krachtens het toepasselijke BPA. De reële impact van de uitbreiding op het residentieel karakter van de wijk wordt met andere woorden volledig genegeerd. Eerste verzoeker benadrukt in dit verband dat de toegangsweg tot de parking rakelings langs zijn tuin loopt. De vaststelling dat bijkomende beschermingsmaatregelen dienen te worden getroffen, doet volgens de verzoekende partijen precies blijken van een inbreuk op het rustig karakter van de wijk.

12. In hun laatste memorie benadrukken de verzoekende partijen dat de aanleg van een parking op perceel nr. 9m64 wel degelijk behoort tot het voorwerp van de ingediende milieuvergunningsaanvraag, dat die parking onlosmakelijk verbonden is met de vergunningsplichtige inrichting, dat het feit dat de parking op zich niet-milieuvergunningsplichtig is daaraan geen afbreuk doet en dat de verwijzing naar het advies van de afdeling Stedenbouwkundig Beleid en Onroerend Erfgoedbeleid niet volstaat als motivering voor de stedenbouwkundige verenigbaarheid van de inrichting.

13. De verwerende partij laat in haar laatste memorie gelden dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt waarom zij de inrichting bestaanbaar acht met de ruimtelijke bestemmingsvoorschriften, dat uit deze motieven blijkt dat zij wel degelijk concreet heeft onderzocht of de inrichting verenigbaar en bestaanbaar is met de onmiddellijke omgeving en de planologische bestemming, dat zij zich in dit verband niet heeft beperkt tot een algemene en stereotiepe toetsing maar integendeel rekening heeft gehouden met de specifieke kenmerken van de onmiddellijke omgeving, dat de ligging van een parking in woonpark niet absoluut uitgesloten is, dat de controlebevoegdheid van de Raad van State te dezen beperkt is tot een marginale toetsing en dat zij tevens de hinderlijkheid van de inrichting duidelijk en ondubbelzinnig heeft beoordeeld.

14. In haar laatste memorie wijst de tussenkomende partij andermaal op de onontvankelijkheid van het middel; enkel de als hinderlijk ingedeelde inrichtingen zouden bij de stedenbouwkundige toetsing van een

milieuvergunningsaanvraag moeten worden betrokken en zulks zou niet het geval zijn voor een parking die niet als een essentieel onderdeel van de overige, onlosmakelijk verbonden, onderdelen van de inrichting kan worden beschouwd, dat haar onderwijs- en onderzoeksactiviteiten op zich niet vergunningsplichtig zijn, zodat zij niet als een inrichting in de zin van het milieuvergunningsdecreet kan worden beschouwd, dat zij weliswaar vergunningsplichtige machines, installaties en toestellen nodig heeft voor de ontplooiing van de activiteiten maar dat de parking in milieutechnisch opzicht daarvan geen onderdeel uitmaakt.

Voorts stelt zij dat enkel de twee aangevraagde luchtcompressoren en de bijhorende opslagtanks gelegen zijn in woonparkgebied, dat ook de geplande parking gesitueerd is in hetzelfde gebied, dat de aangevoerde planologische onbestaanbaarheid enkel betrekking kan hebben op de luchtcompressoren, en voor zover deze grief ontvankelijk wordt geacht, op de parking, dat deze bestanddelen wel degelijk bij de beoordeling van de stedenbouwkundige bestaanbaarheid van de inrichting werden betrokken, dat wanneer het betrokken bestemmingsvoorschrift zelf een onderzoek naar de hinderlijkheid van de inrichting vereist, deze aspecten bij het onderzoek betrokken moeten worden, dat het te dezen toepasselijke BPA "Middenhut" in artikel 13 van de bijzondere voorschriften bepaalt dat de zone "uitsluitend voorbehouden (is) voor bijzondere inrichtingen, in zoverre zij niet van aard zijn om het rustig karakter en de gezondheid van de nabije woonwijken of de schoonheid der omgeving te schaden", dat de bestreden beslissing hieromtrent een eigen redengeving bevat waarin uitdrukkelijk wordt ingegaan op de bezwaren van de verzoekende partijen en dat de verwerende partij daarenboven een aantal bijzondere vergunningsvoorwaarden heeft opgelegd teneinde het rustig en residentieel karakter van de buurt te vrijwaren.

Beoordeling

A. Ontvankelijkheid van het middel

15. Milieuvergunningsaanvragen moeten worden getoetst aan de geldende ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften, alsmede aan de goede plaatselijke ruimtelijke ordening.

Bij de stedenbouwkundige toetsing van een milieuvergunningsaanvraag dient in principe uitgegaan te worden van de volledige inrichting, met inbegrip van de onderdelen die op zich beschouwd niet-milieuvergunningsplichtig zijn. In de regel zijn de samenstellende onderdelen van een inrichting immers onlosmakelijk met elkaar verbonden om de activiteit waarvoor een milieuvergunning wordt aangevraagd te kunnen uitoefenen.

Aangezien uit de milieuvergunningsaanvraag en het daarbij gevoegde uitvoeringsplan blijkt dat de parking een onderdeel uitmaakt van de kwestieuze inrichting - meer zelfs dat de aanvraag ertoe strekt het perceel nr. 9m64 aan de exploitatie toe te voegen om te kunnen worden gebruikt als parking voor het personeel en de bezoekers - diende de verwerende partij de geplande parking te betrekken bij het onderzoek van de milieuvergunningsaanvraag, zoals zij overigens ook heeft gedaan. Dat de parking op zich niet milieuvergunningsplichtig is, doet hieraan geen afbreuk. Hetzelfde geldt voor het feit dat de exploitant voor de aanleg van de parking reeds over een stedenbouwkundige vergunning beschikt.

Het middel is ontvankelijk.

B. Gegrondheid van het middel

16. Het wordt niet betwist dat de inrichting, overeenkomstig het van toepassing zijnde gewestplan, deels gelegen is in een gebied voor ambachtelijke bedrijven en kleine en middelgrote ondernemingen en deels in een

woonparkgebied. Het staat evenmin ter discussie dat de inrichting, volgens het eveneens toepasselijke BPA "Middenhut", minstens gedeeltelijk gelegen is in een "zone voor bijzondere inrichtingen". Artikel 13 van het BPA schrijft voor dat deze zone "uitsluitend voorbehouden (is) voor bijzondere inrichtingen, in zoverre zij niet van aard zijn om het rustig karakter en de gezondheid van de nabije woonwijken of de schoonheid der omgeving te schaden".

Blijkens de stukken van het administratief dossier is de parking minstens gedeeltelijk in het woonparkgebied gesitueerd, alsook in de zone voor bijzondere inrichtingen.

Terwijl de verenigbaarheid van de inrichting met de bestemmingsvoorschriften die gelden in een gebied voor ambachtelijke bedrijven en kleine en middelgrote ondernemingen niet wordt bekritiseerd, betwisten de verzoekende partijen wel dat bepaalde onderdelen van de inrichting, meer bepaald de parking en de compressor, in overeenstemming zijn met de stedenbouwkundige voorschriften die gelden voor een woonparkgebied, dan wel voor de zone voor bijzondere inrichtingen. Minstens stellen zij dat zulks in het bestreden besluit niet afdoende wordt gemotiveerd.

17. Artikel 5.1.0 van het inrichtingsbesluit bepaalt :

"De woongebieden zijn bestemd voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen, voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen, voor agrarische bedrijven.

Deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen mogen echter maar worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving".

Luidens artikel 6.1.2.1.4 van voormeld besluit zijn woonparken gebieden waarin de gemiddelde woningdichtheid gering is en de groene ruimten een verhoudingsgewijs grote oppervlakte beslaan. Uit die bepaling volgt dat een woonpark bedoeld is als een woongebied van louter residentiële aard en bijgevolg

helemaal is gericht op het rustig verblijven in een homogeen voor wonen bestemd woongebied midden in het groen.

Als nadere aanwijzing van een woongebied sluit de bestemming van een gebied tot woonpark niet bij voorbaat de vestiging van niet-residentiële inrichtingen uit. Aldus kunnen, krachtens het bepaalde in artikel 5.1.0 van het inrichtingsbesluit, inrichtingen voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf in een woongebied toegestaan worden onder de dubbele voorwaarde dat zij niet wegens de "taken" van bedrijf die zij uitvoeren, om redenen van goede ruimtelijke ordening, in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, met andere woorden dat zij bestaanbaar zijn met de bestemming woongebied, en dat zij verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving. Bij het beoordelen van de bestaanbaarheid met de bestemming woongebied dient rekening te worden gehouden met de aard en de omvang van de inrichting, waardoor deze laatste inzonderheid om redenen van ruimtelijke ordening niet in het betrokken woongebied kan worden ingeplant, ofwel wegens het intrinsiek hinderlijk of storend karakter van de inrichting, ofwel wegens het bijzonder karakter van het woongebied (bijvoorbeeld louter residentiële villawijk, of woonpark). Bij het beoordelen van de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving dient te worden uitgegaan van de specifieke kenmerken van de onmiddellijke omgeving, die voornamelijk afhankelijk zijn van de aard en het gebruik of de bestemming van de in die omgeving bestaande gebouwen of open ruimten. De bestaanbaarheid van een inrichting met de bestemming van het betrokken gebied dient te worden onderscheiden van de verenigbaarheid van de inrichting met de onmiddellijke omgeving.

Het voorschrift van het BPA "Middenhut" dat ter plaatse voorziet in een zone die uitsluitend voorbehouden is voor bijzondere inrichtingen, in zoverre zij niet van aard zijn om het rustig karakter en de gezondheid van de nabije woonwijken of de schoonheid der omgeving te schaden, wijkt niet af van de gewestplanbestemming. De bestemming van de betrokken percelen in het BPA tot zone voor bijzondere inrichtingen kan dan ook worden ingepast in de bestemming

woonpark die het gewestplan aan het gebied heeft gegeven.

18. Uit het bestreden besluit en uit het door het bestuur gevoerde onderzoek moet blijken dat de verwerende partij de overeenstemming met het BPA terdege heeft onderzocht en dat de minister in redelijkheid heeft kunnen besluiten dat de aangevraagde inrichting toelaatbaar is omdat de aangevraagde activiteiten de limieten, bepaald in het BPA, inzonderheid met betrekking tot het "rustig karakter en de gezondheid van de nabije woonwijken" en "de schoonheid der omgeving", niet te buiten gaan. Daaruit volgt dat de milieuhygiënische toetsing betrokken moet worden bij de beoordeling van de stedenbouwkundige conformiteit van de inrichting. Het BPA koppelt het toelaten van activiteiten in de betrokken zone immers precies aan de hinder die zij veroorzaken.

Wat betreft de aangevraagde parking met toegangsweg wordt in het bestreden besluit overwogen dat deze parking er niet toe strekt het aantal parkeerplaatsen te verhogen maar om "parkeerproblemen op het terrein zelf te verhelpen", dat deze parking "de veiligheid voor brandweer en nooddiensten ten goede komt", dat "bij de aanleg (ervan) het bestaande groen zal behouden (worden)" en ten opzichte van de buren een bijkomend groenscherm zal worden geplaatst. Voorts geeft de verwerende partij uitdrukkelijk aan dat de bestaande in- en uitritten behouden blijven, dat het gebruik van de zij-ingang via de Ahornlaan uitzonderlijk moet blijven met respect voor de buren en dat aan leveranciers moet worden gecommuniceerd enkel de hoofdingang langs de Waterlooosesteenweg te gebruiken. De verzoekende partijen tonen niet aan dat het onredelijk is te besluiten dat het gebruik van de parking en de toegangsweg via de Ahornlaan, mits naleving van de met het bestreden besluit opgelegde voorwaarden, het rustig karakter en de gezondheid van de woonwijk niet schaadt, zoals wordt voorgeschreven door het BPA.

Daarenboven blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij de geluidshinder afkomstig van de compressor concreet heeft onderzocht, rekening houdend met de aanpassingswerken dewelke de exploitant heeft laten

uitvoeren aan het compressorgebouw. Die werken waren er specifiek op gericht om het gebouw akoestisch te isoleren voor wat betreft de lage geluidsfrequenties. Op grond van de resultaten van een akoestisch onderzoek door een erkend milieudeskundige in de discipline geluid, uitgevoerd na aanpassing van het compressorgebouw, komt de verwerende partij tot de conclusie dat de toepasselijke geluidsrichtwaarde van 45 dB(A) ter hoogte van de woning gelegen aan de Ahornlaan 8 - dit is de woning van eerste verzoeker - nageleefd wordt. De verzoekende partijen betwisten voormelde conclusie niet.

De in het bestreden besluit vermelde motieven stellen de verzoekende partijen in staat te begrijpen waarom de in hun beroepschrift aangevoerde argumentatie door de verwerende partij niet wordt bijgevalen. De bestreden beslissing is bijgevolg afdoende gemotiveerd.

Het middel is ongegrond.

VI. Heropening van de debatten

19. Aangezien in het auditorsverslag enkel het eerste middel werd onderzocht, is er reden om de debatten te heropenen en een aanvullend onderzoek te bevelen.

BESLISSING

1. De Raad van State heropent de debatten.

2. De Raad van State gelast het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat met een aanvullend onderzoek van de zaak.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijf februari tweeduizend vijftien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Eric Brewaeys